

Từ ngày Bác vô đây...

Bài thơ đầy nước mắt của một cô gái đang sống dật dờ tại thị xã Cần Thơ:

*Lúc mà các bác chưa có vô đây
Cháu chưa có mặt trên đất nước này
Má cháu còn đi đến trường mỗi sáng
Đúng tuổi trăng tròn, đôi má hây hây.*

*Kể từ sau ngày các bác vô đây
Ông Ngoại bỗng nhiên bị bắt, tù đày
Bà Ngoại nhớ chồng rưng rưng mỗi tối
Má cháu ưu sầu đánh mất thơ ngây.*

*Hai năm sau ngày các bác vô đây
Một sáng mùa Đông sương trắng giăng
đầy
Các bác đến nhà, lưng đeo súng đạn
Bắt Má đi làm thủy lợi miền Tây.*

*Một tháng đi làm thủy lợi miền Tây
Má về ốm o, thân xác hao gầy
Má ôm Ngoại khóc, thì thầm kể lễ:
Cán bộ hiệp con, có lúc cả bày!*

*Rồi cháu ra đời không Ba, có Má
Ngoại vừa nằm xuống nên Má trắng tay
Bán buôn tảo tần Má nuôi cháu lớn
Dù không biết rằng Ba cháu là ai!*

*Mười tám năm sau ngày bác vô đây
Tài sản, cửa nhà không cánh mà bay
Má cháu qua đời sau cơn bạo bệnh
Còn gì bán nữa? – Ngoài thân cháu đây?*

*Gần hai mươi năm sau ngày bác vô
Cháu mười sáu tuổi thân xác héo khô
Vây mà phải bán, lấy tiền mua gạo
Tính ra sáng chiều – chỉ khoảng một tô!*